

Phần 26

Chương 76

Tôn Dao không chút suy nghĩ liền xuống xe. Chạy nhanh qua bên kia đường, thật là, một chút hình tượng cũng không để ý, ánh mắt nghiêm túc như thế, còn kém một chút nữa là có thể giả thành Mẫu Dạ Xoa rồi.

Mắt thấy Tôn Dao chạy thẳng tới đến trước mặt, Tầm Tầm hoảng sợ, xong rồi, xong rồi... Bị bắt quả tang rồi.

“Hãy nghe con giải thích...” Tầm Tầm cẩn thận mở miệng, không ngờ còn chưa nói hết, liền bị Tôn Dao khiêng lên, cứ như vậy Tầm Tầm vừa hét lên, vừa bị Tôn Dao mang về trong xe của mình.

Từ Kính thu hết một màn vào mắt, trợ lý Tiêu nhìn Từ Kính, tay cũng đã đặt lên tay cầm cửa, rõ ràng đang đợi chỉ thị của Từ Kính, nhưng Từ Kính chỉ nhàn nhạt lắc đầu, để Tôn Dao đem Tầm Tầm đi.

Tầm Tầm biết Tôn Dao lâu như vậy, nhưng chưa từng thấy cô tức giận như thế, vì vậy chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi bên cạnh. “Ng ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ dì trở lại, không được đi đâu hết.”

Tầm Tầm đã bị dọa, nào dám phản kháng nữa? Lúc này dùng sức gật đầu một cái.

Tôn Dao khí thế hung hăng giết quay lại bên cạnh xe Từ Kính, cũng không kéo cửa xe bên cạnh Từ Kính, mà là trực tiếp đi tới ghế lái, tài xế thấy thế, vội vàng hạ xuống cửa sổ xe, vênh mặt hất hàm nói với trợ lý Tiêu và tài xế: “Hai người xuống xe.”

Nhất thời tài xế bị luống cuống. Quay đầu lại hỏi ý Từ Kính.

Từ Kính gật đầu, tài xế cũng chỉ có thể cúi gầm đầu xuống xe. Mà tài xế vừa xuống xe, Tôn Dao liền ngồi vào ghế lái, trực tiếp lái xe đi.

Trợ lý Tiêu cũng chỉ có thể đứng ở ven đường, đưa mắt nhìn đèn xe biến mất ở đầu đường kế tiếp. Tài xế lo âu nhìn trợ lý Tiêu, trợ lý Tiêu nhún nhún vai: mặc dù Từ tiên sinh đi lại không tiện, nhưng đối phó với một người phụ nữ, vẫn còn dư sức.

Nửa giờ sau.

Ông chủ mình bị phụ nữ kia bắt cóc, đến giờ vẫn chưa về, trợ lý Tiêu và tài xế đứng ven đường sắp thành tượng rồi, hai người đàn ông bị bỏ rơi chỉ có thể đi tìm người bạn nhỏ Tầm Tầm để giải buồn.

Tầm Tầm bị khóa ở trong xe Tôn Dao, chỉ hạ kính xe xuống một chút để hóng mát.

Nhóc này tận mắt chứng kiến Tôn Dao cướp người giành xe như thế nào, nhìn lại thời gian một chút, chân mày liền nhíu lại: “Rốt cuộc khi nào bọn họ mới trở lại?”

Trợ lý Tiêu lắc đầu một cái.

Vừa nghĩ tới lúc ấy Tôn Dao đang nổi giận đùng đùng, nhóc con liền tiếp sợ: “Có phải Tôn Dao rất ghét chú ấy hay không?”

Trợ lý Tiêu chau mày suy tư thật lâu: “Đó không phải là ghét, đó là yêu.”

Tầm Tầm khó hiểu nhìn anh.

Một hồi lâu, “Không thể nào, yêu... như ba mẹ của tôi vậy mới là yêu,” Tầm Tầm hồi tưởng lúc Nhậm Tư Đồ và Thời Chung ở chung một chỗ, không có việc gì len lén hôn cái miệng nhỏ một cái, kéo tay nhỏ bé mới phải yêu... Vẫn gật đầu một cái, vẻ mặt rất khẳng định, “Nhưng mỗi lần Tôn Dao gặp mặt chú ấy là mỗi lần gây gổ, còn thiếu chút nữa là đánh nhau.”

Bộ dáng nghiêm túc suy tính của Tầm Tầm cực kỳ đáng yêu, trợ lý Tiêu cũng không nhịn được muốn đưa tay ngắt má một cái, đáng tiếc bị cửa sổ xe ngăn lại, Trợ lý Tiêu chỉ có thể đứng ở ngoài cửa xe khoanh tay, làm như thật nói: “Nhóc con, ngược luyến tình thâm cháu không hiểu được đâu.”

Vừa nhắc tới ngược luyến tình thâm, trợ lý Tiêu lại suy nghĩ sâu xa một lần nữa, sừng sốt đem chính mình dọa sợ hết hồn, Tôn Dao mang ông chủ đến nơi nào? Đã lâu như vậy rồi, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Thật tình cũng không kinh tâm động phách như Trợ lý Tiêu tưởng tượng, Tôn Dao cho xe dừng ở ven đường, đoạn đường này ít người qua lại, Từ Kính ngồi sau xe một câu nói cũng không nói, xe ngừng, anh cũng chỉ lẳng lẳng đầu mắt với Tôn Dao qua gương chiếu hậu trên xe, thủy chung trầm mặc.

Tôn Dao chịu không nổi anh như vậy, cô quá rõ cái loại cảm giác bị người mặt không chút biến sắc làm đau như thế nào, lần này cô lại bị sự trầm mặc của anh chọc cho bạo phát: “Từ Kính, bỏ qua cho Tầm Tầm, bỏ qua cho tôi, có được hay không!”

“Cậu bé là con anh, anh chỉ là dùng phương thức của mình từng bước một bước vào sinh hoạt của nó mà thôi.” Cuối cùng Từ Kính cũng mở miệng, giọng nói đều đều không chút gợn sóng.

“Con trai?” Tôn Dao cười khẩy, đây là chuyện rất đáng cười? Là lời nói vô căn cứ, “Anh và tôi đều như nhau, một là không có dưỡng dục nó, hai là không có chăm sóc nó, căn bản không có tư cách lấy thân phận là cha mẹ để xuất hiện trong cuộc đời của nó. Mẹ của nó là Nhậm Tư Đồ, ba là Thời Chung, cả đời không thể là Từ Kính anh!”

“Thời Chung?” Từ Kính hừ lạnh một tiếng, bỗng dưng đưa mắt nghiêng nghiêng, rốt cuộc không còn là lạnh lùng nhìn vào mắt Tôn Dao nữa, mà con

mắt dấy lên tia lửa, nhìn Tôn Dao, “Buổi chiều tôi vừa gặp người đàn ông kia, tôi không chịu chia tay giúp đỡ, hẳn ta cúi đầu như tên ăn xin, như vậy thì có tư cách gì làm ba Tầm Tầm?”

Muốn chọc giận Từ Kính cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng hôm nay Tôn có thể cảm nhận được anh đầy ngập lửa giận, hoặc nói là... Lửa ghen. Tôn Dao cười lạnh: “Từ Kính tôi đã từng biết không phải như vậy, bộ dáng của anh bây giờ rất giống tiểu nhân.”

Từ Kính hơi ngẩn ra, đến tột cùng mình đã từng là dạng gì, anh đã sớm quên, lại càng không muốn nhớ lại, nhưng những ngày tháng cùng cô trải qua có bao nhiêu tốt đẹp, anh nhớ rõ ràng.

Hoàn toàn đối lập với hôm nay...

“Không đúng, tôi nói sai,” giọng Tôn Dao lại xem thường, lời nói xoay chuyển, “Thật ra thì trước nay anh đều là tiểu nhân, chỉ là anh đã che đậy quá tốt...”

Tốt đến mức cô thật sự cho là anh sẽ giúp cô...

Vẻ mặt của anh dần hiện ra tia đau đớn.

Tôn Dao theo bản năng tránh nhìn anh, giọng nói lạnh hơn so với trước kia: “Vừa nghĩ tới những chuyện trước đây anh làm với tôi, vừa nghĩ tới những chuyện anh làm, làm sao tôi có thể ở chung một mái nhà với anh cả đời được đây? Tôi vừa sinh Tầm Tầm, mẹ tôi liền đem Tầm Tầm đưa cho người khác, bởi vì bà ấy cảm thấy đứa bé này là sự sỉ nhục, thật ra thì đứa bé không phải, anh mới phải, vừa nhìn thấy mặt của anh, tôi liền nhớ tới tất cả không vui trước đây, trối tôi ở bên cạnh cả đời, không bằng để cho tôi chết đi.”

“...”

“Cho nên, tôi sẽ không để đứa bé này ra đời, càng sẽ không có chuyện kết hôn với anh. Cho dù Thời Chung thành tên ăn xin, Nhậm Tư Đồ cũng sẽ thương anh ta, Tầm Tầm cũng xem anh ta là người ba giỏi nhất trên thế giới, về phần anh...” Tôn Dao lặng lẽ quay đầu lại nhìn anh, không có nói thêm gì nữa.

Lần đầu tiên trong đời Từ Kính bị người ta nhìn với ánh nhìn thương hại như vậy. Thật ra thì ánh mắt của cô lại giống như nguyên rửa, nguyên rửa anh, mãi không có người yêu thương...

Lúc Tôn Dao trở lại cửa trường học, đã gần một giờ sau, từ nhỏ Tầm Tầm đã có bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện, hiện tại tình trạng này, căn bản không dám nhắc tới chú xe lăn nữa chứ, chỉ có thể khoanh tay trước ngực, đáng thương

vạn xin: “Chuyện con trốn lớp, dì hàng vạn hàng nghìn vạn lần đừng nói cho Tu Đồ. Tôn Dao, dì tốt nhất...”

Lúc hai người bọn họ về đến nhà, Nhậm Tu Đồ còn chưa trở lại.

Phòng khách trống trải, Tôn Dao trầm mặc không nói, Tầm Tầm rụt rè, hết sức vắng lạnh, dì Liên giúp việc cũng nhin không được, thở dài thở ngắn trong lòng, cuối cùng chỉ có thể hỏi Tôn Dao: “Buổi tối Thời tiên sinh lại không trở về ăn cơm. Cô chủ đâu? Cũng không về rồi sao?”

Tôn Dao miễn cưỡng lên tinh thần, đang muốn trả lời dì giúp việc, cũng lúc này thang máy truyền đến tiếng đing.

Thật là, nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Tôn Dao nhìn cửa thang máy, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón bộ dạng mặt ủ mày ê của Nhậm Tu Đồ, nhưng khi cửa thang máy mở ra, đập vào mắt là bóng dáng của Thời Chung.

Tôn Dao sững sốt.

Tầm Tầm cũng đã không nhin được nhảy lên, hô hào: “Ba!”

“Mặt trời mọc lên từ phía tây sao, anh còn có thời gian trở lại ăn cơm?”

Tôn Dao làm bộ nhìn ngoài cửa sổ một cái, thật ra thì trời ngoài gần tối rồi, đâu còn thấy được bóng dáng mặt trời?

Tầm Tầm thấy ba chân dài nhiều ngày không gặp, dĩ nhiên là lập tức vui vẻ ra mặt, thẳng hướng ngực Thời Chung mà chạy đến, Thời Chung vừa ôm Tầm Tầm, vừa nói với Tôn Dao: “Tôi không trở lại ăn cơm, tôi trở lại nấu cơm, tôi còn thiếu con trai một bữa thịt thịnh soạn.”

Nói xong không quên néo chóp mũi Tầm Tầm một cái. Đây đối với Tầm Tầm mà nói quả thực là chuyện tốt, ôm chặt lấy cổ Thời Chung, một chút cũng không buông tay.

Cha mẹ của Tiểu Từ bởi vì chuyện Thời Chung mà bị thương, nên có lời oán thán với Thời Chung, hôm nay Tiểu Từ nằm viện. Nhậm Tu Đồ đi thăm, hay bởi vì mình “Thời phu nhân”, bị mấy vị trưởng bối làm khó một buổi chiều, liền Tầm Tầm tan lớp, cô cũng không kịp đi đón, lúc đi ra bệnh viện cũng đã chạng vạng tối.

Cuộc sống còn có thể rối loạn hơn một chút sao?

Nhậm Tu Đồ về đến nhà, cũng không để ý những thứ khác, thấy Tôn Dao ngồi ở trên ghế salon, Nhậm Tu Đồ cũng đi tới, khẽ ném mình lên ghế salon bên cạnh Tôn Dao, nhắm mắt lại. Thuận miệng hỏi một câu, “Tầm Tầm đâu?”

Tôn Dao lườm phòng bếp một cái: “Giúp dọn bát đĩa.”

Nhậm Tư Đồ “ừ” một tiếng cũng không nói chuyện nữa, liền truyền đến giọng Tầm Tầm kêu ăn cơm: “Mau tới đây, ăn cơm rồi!”

Tôn Dao nghe vậy đứng dậy, Nhậm Tư Đồ vẫn còn dựa ghế salon, Tôn Dao vỗ vỗ bả vai của cô, cô cũng không động, chỉ nói: “Cậu đi ăn đi, tớ ăn không vô, một lát ăn sau.”

Tôn Dao cũng không giục cô, Nhậm Tư Đồ nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát, cảm giác đột nhiên có hơi thở quen thuộc tiến tới gần. Cô mở mắt ra.

Dẫn vào tầm mắt, là Thời Chung nở nụ cười.

Anh đứng ở trước người của cô, dịu dàng thay cô gãi gãi tóc tán ở trên trán.
“Anh về khi nào?”

Thời Chung không trả lời, chỉ một tay ôm cô lên, đi đến phòng ăn.

Nhậm Tư Đồ đã quên cái khác, chỉ lo nhìn anh, cho đến khi bị đặt trên ghế cạnh bàn ăn, mới giật mình anh giống trống khua chiêng ôm công chúa đưa tới, tất cả mọi người đang ngồi vây xem.

Tôn Dao đối với lần này đã sớm thấy nhưng không thể trách, Tầm Tầm là làm bộ che kín mắt, kì thực vẫn xuyên qua khe hở quang minh chính đại nhìn lên.

Thời Chung sờ sờ mũi Nhậm Tư Đồ: “Có anh ở đây, em sẽ ăn được.”

Nhậm Tư Đồ nhin cười không được.

Một tuần lễ sau.

Tin tức về Thời Chung lại được lên một lần nữa.

Không còn là chính luận, càng không phải là sách giải trí, mà là tin tức trang bìa tạp chí tài chính.

“Tập đoàn Trung Hâm đầu tư quảng trường, muốn xây thành trung tâm buôn bán bất động sản lớn nhất.”

Chương 77

“**T**ập đoàn Kính Nam bơm tiền vào công trình Trung tâm thương mại của Trung Hâm, lên kế hoạch cho một chuỗi các bất động sản thương mại lớn.”

Tin tức vừa được truyền ra, khắp mọi nơi đều khiếp sợ.

Tập đoàn Kính Nam từ trước tới nay là một tập đoàn thương mại độc lập, chưa từng bỏ vốn đầu tư vào hạng mục các công ty khác, hướng chi công trình Trung tâm thương mại của Trung Hâm trong khoảng thời gian này bởi vì Thời Chung có liên quan đến một vụ án mà bị đình chỉ lại, đã bị người trong nghề chê cười là một công trình đầu voi đuôi chuột, ai cũng không ngờ hai công ty này sẽ bắt tay hợp tác.

Mà tin tức có được từ giới truyền thông thì, Tập đoàn Kính Nam hết sức coi trọng hạng mục Trung tâm thương mại này của Trung Hâm, người ngoài dự đoán số tiền đầu tư có thể hơn mười tỷ.

Cô đông đứng ngồi không yên rút tiền khỏi dự án Trung tâm thương mại của Trung Hâm.

Nhậm Tư Đồ trước đến giờ chưa từng nghe được một chút tin tức nào từ Thời Chung, từ khi tin tức tập đoàn Kính Nam đầu tư xuất hiện, Nhậm Tư Đồ nghĩ lại chắc khoảng một tuần nay Thời Chung luôn có thể về nhà ăn cơm đúng giờ, thời gian làm thêm cũng giảm bớt - quả nhiên là công ty có khởi sắc.

Nhưng khi Nhậm Tư Đồ biết được tin này, cũng không đi tìm Thời Chung đầu tiên, mà thừa dịp buổi trưa nghỉ ngơi mà tới phòng chụp hình của Tôn Dao, Tôn Dao là người đại diện cho một nhãn hiệu quần áo và trang sức, cô ấy đang chụp hình cho sản phẩm mới trong quý ba, tranh thủ lúc nghỉ ngơi thì được nhà thiết kế dặn dò: “Bảo bối, cái eo của cô... so với lần trước nhất định là mập hơn một chút, nên giảm cân rồi.”

Một tia ngưng ngưng thoáng hiện ra trên mặt Tôn Dao, cô cười cười: “Gần đây không có quay phim, không để ý thành ra mập lên rồi, anh có cách tập luyện nào hiệu quả không?”

Tôn Dao đang nói chuyện câu được câu không với nhà thiết kế, cửa phòng nghỉ liền có người gõ, Tôn Dao thăm thở phào nhẹ nhõm, nếu như nhà thiết kế còn muốn xem xét bụng cô nữa, cô thật sẽ nhịn không được mà muốn bỏ của chạy lấy người.

“Mời vào.”

Tôn Dao vừa dứt lời, trợ lý của Tôn Dao liền đẩy cửa đi vào: “Chị Dao Dao, Nhậm tiểu thư tới.”

Nhậm Tư Đồ đang đứng ở sau lưng trợ lý của Tôn Dao, Tôn Dao liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy cô, Nhậm Tư Đồ tới coi như là cho Tôn Dao một lý do hợp lý, Nhậm Tư Đồ đứng ở cửa phòng nghỉ còn chưa kịp vào, Tôn Dao đã trực tiếp đi ra cửa kéo cô đi ra bên ngoài, rồi quay đầu lại nói với nhà thiết kế: “Ngại quá, bạn tôi tới... tôi với cô ấy đi uống chút nước, chùng nào bắt đầu lại thì nhớ kêu tôi.”

Tôn Dao kéo Nhậm Tư Đồ đi một mạch xuống quán cà phê dưới lầu, cuối cùng cũng có thể thở phào một cái, nhưng vừa nghĩ tới bản thân cô mấy ngày nay đều bị người khác chọc gheo là béo phì thì lòng Tôn Dao lại buồn rầu: “Bụng mình càng ngày càng lộ, không thể tiếp tục lừa gạt như vậy được nữa.”

Nhậm Tư Đồ nhìn chằm chằm bụng cô ấy một lúc lâu, rồi đặc biệt trịnh trọng ngược mắt nhìn thẳng vào mắt Tôn Dao.

Loại biểu cảm này có thể lừa gạt được nhà thiết kế nhưng không thể gạt được cô.

“Tin tức một giờ trước mới tung ra, Từ Kính đã đầu tư vào hạng mục của công ty Thời Chung.”

Tôn Dao không hề kinh ngạc: “Tin này mình cũng biết, đây không phải là chuyện vô cùng tốt sao?”

Tốt thì tốt, nhưng... Nhậm Tư Đồ không khỏi lo lắng cho cô ấy: “Cậu có phải đã thỏa thuận cái gì với Từ Kính, anh ta mới đồng ý giúp đỡ?”

“Anh ta muốn mình sinh con ra, rồi sẽ kết hôn cùng với anh ta.” Giống như nghĩ tới tình hình lúc ấy, nét mặt Tôn Dao không tốt chút nào, nhưng rất nhanh cô liền che đậy bằng một nụ cười vô vị: “Chẳng qua tớ không đồng ý, cũng bởi vì chuyện như vậy, cho nên tớ với anh ta hoàn toàn trở mặt rồi, tớ cũng không rõ tại sao anh ta lại đồng ý giúp đỡ.”

Thái độ này của Tôn Dao làm cho Nhậm Tư Đồ sinh một chút lo lắng ở trong lòng: “Cô thật sự không muốn sinh đứa bé này ra?”

“Mình không biết.” Thật ra thì cô ấy đã liên lạc với bệnh viện, nhưng lại không nhận được mà một lần lại một lần trì hoãn thời gian giải phẫu: “Thật ra thì mình tuyệt đối không sợ cái mũ ‘chưa kết hôn mà có con’ sẽ chụp lên đầu, nhiều lắm về sau mình sẽ ít diễn vai thiếu nữ, đôi qua diễn phụ nữ, nhưng... có thời điểm mình lại nghĩ, mình nhất định không thể cho đứa bé này một gia đình hoàn chỉnh, mình không tình nguyện sinh ra nó, ngộ nhờ sinh ra nó, lớn lên nó sẽ hận mình thì sao? Giống như Tầm Tầm, mình rất sợ sau này khi lớn lên nó sẽ biết sự thật, sẽ hận mình thấu xương.”

Thật ra thì mỗi lần đối diện với Tầm Tầm, nhất là khi Tầm Tầm có nụ cười cái nhăn mày giống người kia y như đúc, Tôn Dao phải dồn hết cả dũng khí, chỉ là cô ấy che giấu quá giỏi, trừ Nhậm Tư Đồ, sẽ không ai phát hiện ra được, giống như chiều hôm đó, khi cô ấy kết thúc quay phim thì chạy thẳng tới nhà họ Thời, đứng đối diện với vách thang máy phản quang để tập luyện nụ cười.

Khi cửa thang máy mở ra, thì nụ cười được tập luyện đã đọng ở trên mặt, đi vào nhà họ Thời, giống như thường ngày, khi còn chưa nhìn thấy bóng dáng của Tầm Tầm đâu đã đi về phía phòng đồ chơi cất tiếng: “Trai đẹp, mau ra đây xem đi Tôn Dao mang đồ tốt gì tới cho con này.”

Khóa học hè của Tầm Tầm tạm thời kết thúc, bởi vì Nhậm Tư Đồ mỗi ngày phải đi làm, mà Thời Chung thì lại càng không có thời gian chăm sóc cho thằng bé, cho nên nó cả ngày đều phải ở nhà cùng với người giúp việc, lúc này, khi Tôn Dao không nghe thấy tiếng Tầm Tầm trả lời liền có chút ngạc nhiên, vừa đúng lúc người giúp việc từ trong phòng chứa đồ đi ra, Tôn Dao tiếp tục nhìn về phòng đồ chơi, vừa hỏi người giúp việc: “Tầm Tầm đâu rồi?”

“Thằng bé nha, đang ở chỗ Thời tiên sinh, lúc này còn nói sẽ làm vệ sĩ cho Thời tiên sinh.”

“Cái gì?”

“Tầm Tầm ở nhà buồn, nên đi theo Thời tiên sinh đi làm.”

Nghĩ đến Tầm Tầm trong lòng Tôn Dao thật lạnh, giữa trưa lúc gặp Nhậm Tư Đồ cô ấy có nói tới một câu: cả ngày hôm nay Thời Chung đều họp ở bên tập đoàn Kính Nam.

Sự khủng hoảng cùng tức giận lan tràn lên khuôn mặt Tôn Dao, cho tới khi Tôn Dao xuất hiện ở đại sảnh của tập đoàn Kính Nam, ở trước mặt người quản lý đại sảnh nói thẳng muốn gặp ông chủ thì quản lý đại sảnh cùng nhân viên an ninh cũng suýt nữa không ngăn Tôn Dao lại.

Cho đến khi hai người bảo vệ gọi điện thoại cho Tiêu Viên trợ lý của Từ tiên sinh, Tôn Dao mới có thể lên lầu, cô giống như một con bão, bất chấp tất cả vọt tới phòng làm việc của Từ Kính, thư ký bị hù dọa, lập tức đứng lên: “Vị tiểu thư này, cô... cô là?”

Tôn Dao đã đi trước một bước đẩy cửa phòng làm việc.

Trong phòng làm việc không có một bóng người.

Tôn Dao vô cùng lo lắng: “Từ Kính đâu? Anh ta lừa gạt đem Tầm Tầm của tôi tới chỗ nào rồi?”

Chỉ một lát sau Tôn Dao đã được gặp Tầm Tầm.

Nói đúng là, từ xa xa đã nghe thấy tiếng hét chói tai của Tầm Tầm.

Bởi vì đây không phải tiếng hét hoảng sợ mà là vui vẻ, Tôn Dao chợt dừng bước, huyết thái dương đang căng thẳng trong chốc lát cũng kéo đầu óc cô trở lại, giọng nói trầm ổn của Từ Kính vang lên: “Cẩn thận.”

Tôn Dao giống như điên chạy tới nơi phát ra âm thanh. Đứng ở một góc, Tôn Dao hoàn toàn không nghĩ mình sẽ nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Từ Kính ngồi trên xe lăn, mà Tầm Tầm ngồi trên người Từ Kính, hai người ngồi chung trên một chiếc xe lăn, đang trượt trên một đường dốc không có chướng ngại. Tốc độ xe lăn rất nhanh, gió thổi vù vù qua tóc mai thằng bé, làm cho Tầm Tầm hưng phấn hét chói tai.

Mà trợ lý Tiêu ở bên cạnh giống như nuốt phải ruồi, bộ dạng không rõ cảm xúc, giống như đang nói: Từ tiên sinh bị điên rồi à? Vậy mà lại chơi trò chơi ấu trĩ như vậy với trẻ con, còn chơi đến cực kỳ vui vẻ...

Chương 78

Đến khi Tâm Tâm chơi đùa đến mức chảy đầy mồ hôi, bị Tôn Dao ôm lên, cậu mới biết Tôn Dao đã đứng đằng sau nhìn một lúc lâu.

Tâm Tâm vẫn chìm đắm trong sự hưng phấn khi nô đùa, không nhìn ra Tôn Dao có gì khác thường. Cậu nhận lấy khăn giấy thư kí Tiêu đưa qua, vừa lau mồ hôi vừa hỏi cô: “Sao đi lại tới đây?”

Tôn Dao không nói gì lời Tâm Tâm quay đầu muốn đi, nhưng lại bị thư kí Tiêu nhanh tay chặn lại. Tôn Dao trừng mắt nhìn thư kí Tiêu, đang muốn gạt tay anh ta ra thì sau lưng truyền đến giọng nói khách khí như có như không của Từ Kính: “Cô Tôn, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tâm Tâm là một đứa trẻ, đâu hiểu sau sự khách khí kia là nguy hiểm thế nào, cậu khuyên Tôn Dao: “Tôn Dao, đi đừng giận chú ấy nữa, lần trước chú ấy không cố ý hại cháu té cầu thang đâu, quan hệ giữa cháu và chú ấy cũng rất tốt.”

Tôn Dao không biết phải giải thích ra sao, cô há miệng nhưng lại không thể nói được gì. Im lặng trong chốc lát, Từ Kính trượt xe lăn đến trước mặt Tôn Dao: “Em muốn dẫn thằng bé đi đâu?”

“Không cần anh phải quan tâm.”

“Đúng, quả thật không cần tôi phải quan tâm, nhưng nó tới cùng Thời Chung, Thời tiên sinh đang đi thị sát ở công trường cùng Phó tổng của công ty chúng tôi, tình trạng công trường không tốt lắm, tôi đi đứng bất tiện nên ở lại công ty, Thời tiên sinh bảo tôi chăm sóc thằng bé giúp.”

Ngụ ý đã rất rõ ràng: Thời Chung mới là ba của Tâm Tâm, thật ra cô cũng như anh, chẳng ai có tư cách mang thằng bé đi cả.

Cả hai người đều không có tư cách, Từ Kính chuyển mắt nhìn về phía Tâm Tâm, hỏi ý kiến cậu: “Cháu muốn rời đi cùng đi Tôn Dao hay là ở đây chờ ba cháu trở lại đón?”

Tâm Tâm không chút nghĩ ngợi tìm kiếm lý do: “Cháu phải chờ ba cháu.”

Tôn Dao tức giận hất tay muốn đi, nhưng bây giờ trong mắt Tâm Tâm chỉ có Thời Chung, chỗ nào không có Thời Chung thì không muốn đi, dù Tôn Dao cực kỳ nóng giận cũng không dám để con ở một mình với tên họ Từ kia, trái lo phải nghĩ chỉ có thể cắn răng, nói với Tâm Tâm: “Được, vậy đi chờ với cháu.”

Đột nhiên có thêm Tôn Dao, không khí cũng thay đổi, Tâm Tâm không dám thân cận cùng Từ Kính mà ngoan ngoãn trở về phòng làm việc của anh. Ba người cứ như vậy chia ra ngồi ở hai bên trên ghế sa lon.

Tầm Tầm không chịu nổi không khí như vậy, bắt đầu đi dạo khắp phòng làm việc, chơi trên ghế giám đốc một chút, nghịch bút máy một chút, lại đảo mắt nhìn giá sách một chút, đáng tiếc trên giá đều là sách nước ngoài, chẳng hiểu chữ nào cả. Cậu hậm hực đặt sách lại trên kệ, thông thả đến chỗ đặt gậy đánh golf, loay hoay một lúc. Đáng tiếc tất cả gậy đánh golf đều để trong túi gậy, dù Tầm Tầm nhón chân lên thế nào cũng không thể rút gậy golf ra.

Một bàn tay to lớn rút gậy ra giúp cậu, Tầm Tầm quay đầu nhìn lại, ngoài Từ Kính ra thì còn ai vào đây?

Từ Kính đưa gậy cho Tầm Tầm: “Muốn học không? Chú dạy cháu.”

Tầm Tầm gật đầu.

Mặc dù Từ Kính ngồi xe lăn nhưng hành động vẫn rất linh hoạt, anh hạ thắng xe để xe ổn định, kéo Tầm Tầm đến trước mặt mình, bắt đầu dạy cậu: “Đầu tiên thế đứng phải cân đối, khoảng cách giữa hai chân và hông của cháu phải bằng nhau, như vậy mới có thể giữ vững trọng tâm thân thể...”

Tầm Tầm vừa đứng theo lời của Từ Kính thì gậy trong tay cậu bị rút đi. Người tới chính là Tôn Dao.

Tầm Tầm trong nháy mắt bị Tôn Dao chiếm đoạt, Tôn Dao vừa nói chuyện với Tầm Tầm, vừa khinh thường nhìn Từ Kính một cái: “Không cần chú ấy dạy, dì cũng biết đánh.”

Từ Kính cũng không tranh không giành, tự động lui ra xa, yên lặng theo dõi.

Chỉ nghe thấy lời dạy của Tôn Dao giống hệt anh: “Đầu tiên thế đứng phải cân đối, khoảng cách giữa hai chân và hông của cháu phải bằng nhau, như vậy mới có thể giữ vững trọng tâm thân thể. Trọng tâm thân thể có thể đặt ở hai gót, chỉ khi giữ vững...”

Đột nhiên sắc mặt Tôn Dao tái nhợt, không nói được nữa. Sau đó, trong đầu cô vang lên giọng nói của Từ Kính: “Chỉ khi nắm vững trọng tâm mới có thể đánh ra một đường golf đẹp.”

Tầm Tầm buồn bực ngẩng đầu lên nhìn Tôn Dao, lại nhìn Từ Kính đứng cách đó không xa: “Hai người nói giống hệt nhau!”

Có thể không giống ư? Năm đó anh chính là người đã dạy cô đánh golf...

Tôn Dao không quay đầu lại nhưng cô vẫn có thể cảm thấy có một ánh mắt nóng như lửa nhìn cô, khiến da đầu cô tê dại.

Nhưng cuối cùng thứ phá vỡ im lặng không phải Từ Kính, cũng không phải Tôn Dao, mà là tiếng chuông điện thoại của Tầm Tầm. Tầm Tầm vừa nghe tiếng chuông cài riêng cho Thời Chung liền bỏ qua hai người, vui vẻ chạy đến ghé sa lon, lấy điện thoại di động từ cặp sách tí hon ra: “Ba!”

Dù không biết Thời Chung ở đâu đây bên kia nói những gì, nhưng nghe thấy tiếng trả lời của Tầm Tầm cũng có thể đoán được hai cha con rất hòa thuận. “Yên tâm đi! Con rất ngoan, không chạy loạn đâu.”

“Ba mau qua đây đón con đi, sau rồi chúng ta đi đón Tư Đồ về nhà.”

“Con muốn ăn thịt kho... Tất nhiên! Con không thấy ngán đâu.”

“Vạn tuế! Ba tốt nhất!”

Cậu hài lòng tuyên cổ với Từ Kính và Tôn Dao: “Ba cháu sẽ đến đón cháu trong nửa giờ nữa, buổi tối ba cháu còn phải nấu cơm cho cháu ăn, chú di có muốn đến ăn cùng không? Tài nấu nướng của ba cháu rất lợi hại...” Tầm Tầm vừa nói vừa không quên giơ ngón tay cái lên, nhưng đôi lại chỉ là khuôn mặt cứng ngắc của hai người.

Tầm Tầm không để ý đến họ, cũng không còn tâm trạng chơi đánh golf nữa. Cậu đặt mông ngồi trên ghế sa lon rồi vội vàng nhắn tin cho Nhậm Tư Đồ, bảo khi cô tan làm thì đừng về vội.

Quả nhiên không đến nửa canh giờ, Thời Chung đã đẩy cửa phòng làm việc của Từ Kính ra.

Anh không ngờ Tôn Dao cũng ở đây, ánh mắt hơi kinh ngạc. Tầm Tầm chạy như bay đến chỗ Thời Chung đòi ôm - đáng tiếc bị Tôn Dao kéo lại: “Tầm Tầm ở lại đây một chút, di có chuyện muốn nói với ba cháu.” Nhìn nét mặt của Tôn Dao, đến Tầm Tầm cũng hiểu - chắc chắn cô sẽ chắt vắn Thời Chung tại sao lại ném Tầm Tầm cho người lạ chăm sóc...

Tầm Tầm lo âu liếc nhìn Thời Chung. Anh thoáng nhìn trần an thẳng bé rồi đi cùng Tôn Dao ra khỏi phòng làm việc.

Tầm Tầm không yên lòng, thấy bóng lưng Thời Chung biến mất ở cửa, cậu liền chạy tới, liếc trộm ra ngoài.

Nhưng đột nhiên bị Từ Kính gọi lại: “Tầm Tầm!”

Tầm Tầm quay đầu lại.

Lần đầu tiên trong đời Từ Kính khó mở miệng đến thế, anh nhìn Tầm Tầm một lúc rồi mới dè dặt hỏi: “Hỏi cháu cái này, nếu chú theo đuổi di Tôn Dao của cháu, cháu có phản đối không?”

“Nhưng hình như di ấy rất ghét chú.”

“Không phải hình như mà cô ấy thực sự rất ghét chú. Cho nên, cháu phải giúp chú nhé?!”

“Éc...” Tầm Tầm nghiêng đầu suy tư thật lâu, hơi do dự nhìn Từ Kính, “Nếu cháu giúp chú thì chú cũng giúp cháu có phải không?”

“Đó là đương nhiên, cùng có lợi mà.”

Lúc này Tầm Tầm mới yên tâm mở miệng: “Lần nào ba cháu đến chỗ chú họp cũng rất mệt, chú có thể ít họp lại một chút, để ba cháu nghỉ ngơi một ngày không?”

Từ Kính cười một tiếng: “Không thành vấn đề.”

Tầm Tầm đưa tay muốn móc ngoéo, Từ Kính rất vui vẻ đưa tay hợp tác.